

Els equilibris de Maragall

El cessament de Jaume Clavell com a director general del COOB 92 és només l'aspecte visible de la profunda crisi que arrossega l'organisme olímpic des que la delegació barcelonina viatjà a Seül. La reestructuració prevista no sembla, però, del gust de totes les administracions implicades.

Ramon Aymerlch

L'home, de complexió atlètica i temples platejades, es dirigí de sobte cap a la porta de sortida. A preguntes dels informadors contestà secament amb un «ja he esperat massa, me'n vaig que tinc una altra feina». Tres hores abans, Pasqual Maragall l'havia deixat plantat a la sala d'espera i li havia negat pesonalment la seva assistència a la reunió de la Comissió Permanent del COOB. Com a punt central de l'ordre del dia, aquell 7 de novembre, es debatia la crisi interna del COOB i, també, el seu cessament com a director general.

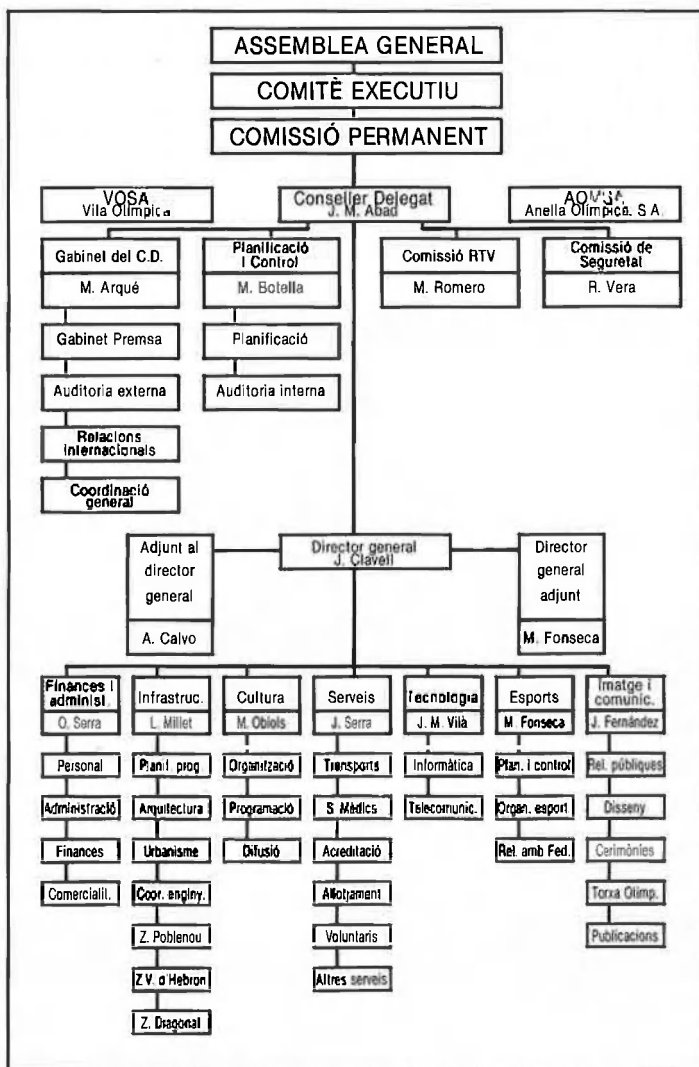
Era la primera vegada que a Jaume Clavell li flaquejava el gest. Durant la crisi que ha sacsejat el COOB les darreres setmanes, el comportament d'aquest mataroní de 53 anys, antic alumne de La Salle Bonanova i assidu del Liceu, ha cavalcat a mig camí de la discreció —«no dic res per respecte a Pasqual Maragall»— i de la manifestació pública de la seva disconformitat a qualsevol solució que pogués llevar-li l'actual poder decisor. Provenent del sector informàtic, Clavell és el típic gestor empresarial cridat a brillar amb llum pròpia en l'era socialista. President durant onze anys de Sony Espanya, president de Secoinsa entre 1983-1985, director general d'Electrò-

nica i Informàtica durant el mandat del seu amic Joan Majó al cap del Ministeri d'Indústria, Clavell arribà a la direcció general del COOB amb un currículum exemplar.

El seu fitxatge —treballava a l'empresa Apple Computers quan Pasqual Maragall es fixà en ell— va sorprendre a tothom excepte el seu amic —des de feia nou anys— Josep Miquel Abad, conseller delegat del COOB. Això era un setembre de 1987: la seva estada al capdavant de l'organisme ha estat, doncs, prou curta. Però ha tingut prou temps per a incloure en el seu contracte una clàusula amb la qual té pràcticament assegurada la seva vellesa. Segons aquesta clàusula, Clavell hauria

Ferrer Salat i J. A. Samaranch.

P. Maragall i A. Vilalta.

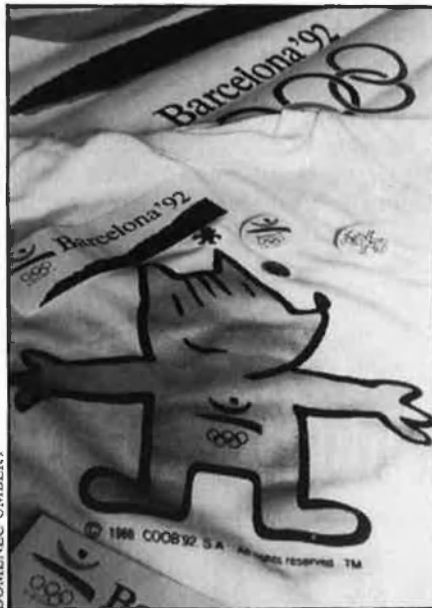
DOMÈNEC UMBERT

de cobrar entre 100 i 120 milions d'indemnització. Tot per un any de treball. Clavell lamentà en el seu moment «la utilització partidista que determinats mitjans fan del meu contracte», però no ha pogut impedir que la polèmica enterbolís encara més la reestructuració que viu el COOB els darrers dies.

Una successió complicada

Les desavinences entre els projectes que Maragall i Abad, per una banda, i Clavell per l'altra, mantenien sobre el paper del director general del consorci, i la negativa d'aquest a compartir el seu poder amb tres direccions generals més previstes, han estat a l'arrel de la destitució. Però el cert és que Jaume Clavell ha estat també la primera víctima d'una guerra sorda que lliuren les diferents administracions i organismes implicats en el consorci olímpic des que la delegació catalana tornà dels Jocs de Seül.

A finals d'octubre, i al final d'una llarga entrevista mantinguda amb el president del COI —Joan Antoni Samaranch— sobre el tema, Maragall afirmà que l'actual situació no s'arreglaria fins que «l'esfera executiva no se separés de la política» i que «la maquinària que rodeja els polítics, amb les polèmiques i les aparicions a la premsa, perjudica la tasca efectiva dels executius». Potser per això, el nomenament d'un director general —amb Clavell al carrer, sembla clar que no hi haurà quatre direccions generals— ha estat subjecte a nombroses negociacions entre l'administració central, la Generalitat i l'ajuntament barceloní.

DOMÈNEC UMBERT

Les ingerències polítiques amenacen la marxa de la gestió olímpica.

Les dificultats per trobar la figura adequada han estat una de les raons per les quals Pasqual Maragall decidí ajornar fins d'ací a una setmana el nomenament.

Segons una filtració del diari *El País* —i no desmentida a aquesta revista en mitjans pròxims a l'interessat— un dels candidats més ben situats podria ser Albert Vilalta, president dels Ferrocarrils de Catalunya. Considerat un dels homes forts de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, Vilalta comparteix el càrrec amb la presidència del Consorci d'Aigües de l'Ebre i de l'Empresa Constructora Tabasa. Vilalta no té carnet de cap partit, però manté excel·lents

Una complicada estructura organitzativa

Constituit el 13 de març de 1987, el COOB 92 (Comitè Organitzador Olímpic Barcelona 92) és un consorci creat a partir d'un acord entre les quatre institucions amb responsabilitats en l'organització dels jocs: l'Ajuntament, la Generalitat, l'administració central i el Comitè Olímpic Espanyol. Només aquest darrer no participa del finançament de les infraestructures olímpiques, una de les claus de l'actual conflicte del COOB amb algunes de les administracions participants.

Presidit per Pasqual Maragall, el COOB 92 està estructurat jurídicament com una societat anònima, raó per la qual la segona figura dins l'organigrama executiu és la del conseller delegat, Josep Miquel Abad. El màxim òrgan de govern del COOB és l'Assemblea General —més de cent persones en total— encara que el pes efectiu del treball i de les decisions recau en la Comissió Permanent, formada per deu persones: dos representants de cadascuna de les institucions, més el president i el conseller delegat.

L'actual proposta de Pasqual Maragall pretén substituir l'actual composició de la Comissió Permanent —representativa de les administracions— per un grup d'empresaris amb provada capacitat de gestió. Amb la proposta, Pasqual Maragall pretén allunyar de la Comissió Permanent qualsevol conflictivitat política, traslladant-la a una nova societat que agrupe les diferents empreses que participen en la infraestructura dels jocs. VOSA, AOMSA i IMPU passarien, doncs, a formar part d'un *holding*, en el consell d'administració del qual es trobarien representades les quatre institucions. Tot i que el COE no participaria del finançament d'aquest nou *holding*, mantindria l'actual representativitat. Mentre que els dos entrevistats donaven bona mostra de les dificultats per arribar a un acord que satisfés a tots. Així, mentre que Samaranch anunciava que tant la Generalitat com l'administració estarien disposades a revisar els seus plans de finançament, Pujol matisava en una conferència de premsa posterior aquestes afirmacions tot afegint que la Generalitat no tenia previst modificar el seu pla d'inversions. Pujol acabaria la roda de premsa mostrant el seu disgust pel que considerava «deslleialtat de determinades institucions» a l'hora d'atribuir a la institució autònoma molts dels retards en el finançament. □

relacions amb el president Pujol i és ben vist pels dirigents socialistes.

Els orígens d'una crisi

L'elecció d'un nou director general —que guanyaria en atribucions les que mantenia Clavell— no és, però, l'únic maldecap de Pasqual Maragall. La conflictivitat política, que gira al voltant del finançament de les obres que afecta l'organisme olímpic, ha portat l'alcalde de Barcelona a proposar una nova composició de la Comissió Permanent del COOB i a la creació d'una presidència adjunta encarregada de les relacions institucionals. Amb aquestes mesures, que es confirmaran el pròxim 21 de novembre, Maragall pretén donar per acabada la reestructuració del COOB, i amb això una crisi que s'inicià amb els Jocs de Seül.

Passaven tot just unes hores de l'acabament dels Jocs quan Joan Antoni Samaranch mostrava en públic el seu descontentament per molts dels aspectes dels Jocs de Barcelona 92. La falta d'acords en el finançament, el retard en les obres, l'autonomia mostrada pel COOB en algunes de les seves actuacions —en el cas del *management*, no es consultà el COI—, com també la pobre imatge oferida per la delegació bar-

celonina a Seül, foren algunes de les raons que justificaren la intervenció de Samaranch. Unes desafortunades declaracions d'Enric Truñó, regidor d'Esports de l'Ajuntament, sobre la corrupció dels dirigents de Seül enverinaren encara més l'ambient.

Joan Antoni Samaranch es decidí després per viatjar a l'estat espanyol i iniciar una tanda de converses amb les diferents administracions, converses que van tenir lloc a finals d'octubre. Ja aleshores Samaranch portava en cartera el projecte de dotar el COOB d'una vice-presidència executiva en la qual recauria bona part de la representativitat política de l'organisme.

La nova figura escollida —molt semblant a la del comissari de l'Expo 92, a Sevilla— hauria de ser una persona ben considerada pel govern central, amb la qual cosa es desbloquejarien algunes de les reticències de determinats departaments de l'administració a accelerar algunes de les inversions i projectes (telecomunicacions, transports), relacionats amb els Jocs. El ball de noms fou inevitable. El primer a sortir a la llum pública fou el del delegat del govern a Catalunya, Francesc Martí Jusmet. Després va aparèixer també el nom de Joan Majó, ex-ministre d'In-

dústria, delegat per l'ajuntament a la Comissió Permanent del COOB i actual membre del Consell d'administració de l'empresa Nova Icaria, SA (NISA). Fins i tot s'arribà a pensar en la possibilitat que el càrrec recaigués en la figura de l'actual ministre de defensa, Narcís Serra.

Les dificultats d'uns tals canvis i el fet que Felipe González volia conservar tots aquests càrrecs en el seu lloc van impedir que Samaranch pogués convèncer Maragall o Felipe González. Després, González donaria suport a Maragall en la necessitat de no dotar la nova figura —que ara passaria a la presidència adjunta— de caràcter executiu, conservant Maragall i Abad tota l'autonomia en aquests temes.

El dia 29 d'octubre, Samaranch tanca la darrera conversa amb el president Pujol. L'entrevista durà una hora i mitja i les versions donades per l'administració central —a l'espera del nomenament del nou president adjunt, amb tota probabilitat molt pròxim al govern central— veu amb bons ulls la proposta, tant la Generalitat com el màxim representant del COE a la Permanent, l'empresari Carles Ferrer Salat, han mostrat ja la seva discrepància amb el projecte. □

Josep M. Adell
Estanis Alcover
Xavier Algarra
Elvira Altés
Francesc Ballester
Menchu Benavente
Marta Bovet
Sergi Buelta
Josep Cabayol
Daniel Capella
Senyor Casamajor
Mateu Ciurana
Eduard Elías
Xavier Esclusa
Ricard Fernández Deu
Pere Font Grasa
Iu Forn
Xavier Foz
Anna Freixas
Enric Frigola
Germà García
Carme García Ribas
Miquel Gimenez
Xoan Xesús González
Joan Grau
Gabriel Jaraba
Lluís Kraus
Hilari López Millán
Joan Lluch
Margarida Lluch

La nostra jugada és: «30 A LA QUATRE»

Lola Martínez
Antoni Martínez
Montserrat Melià
Pat Millet
Montserrat Minobis
Josep Miralles
Félix Monclús
Josep M. Monegal
Pilar Morales
Cèlia Motis
Guillemina Motta
Joan Munsó Cabús
Cinto Niqui
Roger Persiva
Alfred Picó
Joan Pineda
Rafael Pradas
Rosa M. Puigserra
Maria Josep Ragué
Pere Ribera
Jordi Roura
Tinet Rubira
M.F. Ruiz de Villaloba
Jordi Sacristán
Xavier Sardà
Pere Tapias
Joan Tortosa
Ernest Udina
Josep Vives
Lord Willie

Freqüències: Barcelona FM 100.8 · Girona FM 106.2 · Osona FM 104.7 · Anoia FM 106.9 · Andorra FM 105.4